

— Но . . . азъ съмъ силенъ. Азъ винаги съмъ надвивалъ другитѣ слонове, — умислено продума слонътъ и безъ да ще, стжпка съ ногата си младо дръвче.

— Защо ти е тая сила? — отвърна змията и насмѣшливо го гледа; после пакъ изгледа отъ нозе до глава своя познайникъ и отпѣлзя нататъкъ.

А слонътъ дълго още мисли върху последнитѣ думи на змията: нейното пренебрежение го обиди и му се щѣше по-скоро да ѝ покаже силата си.

Мина време. Слонътъ бѣше въ своя затѣнтенъ кжтъ на гората и чу нѣкакъвъ далеченъ шумъ, и после съзрѣ змията, която бързо пѣлзѣше изъ тревата право къмъ него.

— Знаешъ ли, какъвъ е тоя шумъ? — попита го тя. Разбира се, не знаешъ. Защо и отъ де ще знаешъ, глупецо. — И очитѣ ѝ засвѣткаха съ насмѣшливъ огънь.

— Ами ти знаешъ ли? — нерешително попита слонътъ, като си откжсна съ хобота прѣсна клонка отъ младо дръвче.

— Разбира се. Това шумятъ ония звѣрове, които не живѣятъ въ гората, не ходятъ на четири нозе, не бодатъ, не ритатъ и не хапятъ. Казватъ се човѣци. Но недей си мисли, че сж добри. Тѣ причиняватъ много злини единъ другиму, а особно намъ, на сжщинскитѣ звѣрове. Тѣмъ постоянно е нужна или нашата кожа, или нашитѣ рога, или нашата сила. А понѣкога и нищо не имъ е потрѣбно, но пакъ ни убиватъ подъ предлогъ, че ужъ сме били зли, кървожадни, хитри. Но тѣ сж много по-лоши отъ насъ, вѣрвай ми. Ето и сега. . . Знаешъ ли, за какво сж дошли тукъ, въ нашата спокойна гора?